

Chương 6

Thật Nào Giả Là Chân Tình

Vào buổi sáng, tóc Viên Linh bị gió thổi tung. Cô vuốt tóc, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Hôm nay là một ngày đông giá rét, mây đen phủ kín trời, dường như báo hiệu không phải một ngày đẹp.

Viên Linh quay sang Tiếng Úc Nam đang ngồi ở ghế bên kia. Ngồi gần ông này có dáng vẻ mạnh mẽ, rắn rỏi, không hề bị nhúng nước. Tâm trạng của ông rất bình tĩnh trong giây lát. Viên Linh hít một hơi thật sâu, cùng anh đi vào tòa nhà Cục Dân chính.

Lúc này vẫn là giờ nghỉ trưa, nên tiếng ký kết hôm nay không làm phiền Viên Linh và Tiếng Úc Nam đang ngoài hành lang, nhân lúc chờ đợi đi vào thư viện để mang giấy tờ cần thiết về Cục Dân chính.

Ngồi mang giấy tờ cần cho Tiếng Úc Nam là thư ký Lý. Mặc dù cảm thấy hoang mang nhưng anh ta nhanh chóng che giấu tâm trạng và thái độ lịch thiệp: “Xin chúc mừng!”

Ngồi mang sách vở cần cho Viên Linh là dì Linh. Bà vô cùng kính trọng cô. Một giây trước khi giao quyển sách vở cho Viên Linh, bà tự nhiên rút tay lại, liếc nhìn Tiếng Úc Nam bên cạnh bằng ánh mắt nghi ngờ. Sau đó bà quay sang Viên Linh, lập luận: “Nhất quỷ nhì ma... cô... Phu nhân của bố tôi...”

Viên Linh rất bình tĩnh: “Cháu sẽ nói cho mẹ cháu sau.”

Cùng dì Linh cùng cô không dám trái ý, giao quyển sách vở cho Viên Linh.

Từ giờ làm việc, Tiếng Úc Nam và Viên Linh phải làm một loạt thủ tục như xếp hàng, điền phiếu, chụp ảnh, in vân tay, ký tên, đóng dấu... như những công việc bình thường khác. Viên Linh rất nhiệt tình mà mọi chuyện dường như có phần không chân thật.

Tiếng Úc Nam ôm vai Viên Linh. Theo phản xạ, cô hơi sợ hãi, phản ứng của cô không khiến ông vui mừng. Nhận tay Viên Linh, Tiếng Úc Nam mỉm cười phát hiện lòng bàn tay cô ấm hơn bình thường. Anh chợt nghĩ ngợi: “Em sao thế?”

“Em có cảm giác... không chân thật.”

Tiếng Úc Nam phì cười, lắc đầu. Thấy Viên Linh mỉm cười cúi đầu kiểm tra giấy tờ như những người khác, anh liền nâng cằm cô, hôn cô giữa trán ông cười.

Chỉ nghĩ đến hôn nóng bỏng của Tiếng Úc Nam và Viên Linh, một vài cặp đôi xếp hàng chờ đợi cũng có phần ngạc nhiên khác nhau. Có người nhìn một

nhìn vào mình bằng ánh mắt thâm tình, có vẻ gì cũng thấy chạnh lòng vì cả về tình, cũng có vẻ gì cũng thấy tay bắt tay bắt..."

Sau hôn, Tuấn Úc Nam vẫn ôm chặt Viên Linh. Anh thì cựa mình vào trán cô, cười gì ngẩn ngơ: "Bây giờ em đã thấy chân thực chưa?"

Ít nhất lòng người cũng cảm thấy cách chân thực, cười cùng Viên Linh cũng có thể thoải mái thoải mái.

Cô nhún nhún rồi khi vòng tay Tuấn Úc Nam, gật đầu về phía anh. "Tâm hôn vui vui!"

Nếu về và tất cả những gì phần này như sau khi ký hợp đồng thành công, nói vui với tác: "Hợp tác vui vui!" Tuấn Úc Nam cười cười, nắm chặt bàn tay cô. "Vui vui!"

Hai bàn tay chạm vào nhau. Chỉ mong khi nào có thể kéo dài như thế này.

Tuy Viên Linh đã đi đi lại lại đi Linh gửi bí mật như một mồi chi u t t i, cô vẫn chưa tan s , bà Viên Linh đã xông thẳng vào công ty tìm cô. Lúc đó, Viên Linh và các công nhân đi hành bí u quy t b n thi t k th ba c a s n ph m m i. Cô vẫn nghe tiếng giám sát s n ph m trình bày về cái u xem b n thi t k . Đúng lúc cô đang tập trung cao thì bỗng có người y m nh cánh cửa phòng h i ngh .

Viên Linh giật mình. Cô còn chưa kịp ngẩng đầu đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc, nghiêm nghị trách mắng: "Đúng là cần quy!"

Giọng nói trong phòng họp lập tức đi thẳng vào phía cửa ra vào. Hình như nhìn thấy bà Viên Linh bên cửa, giọng nói bỗng ngừng lại.

Ngay giây vài giây, Viên Linh mới nghĩ ra tại sao mình nghe thấy, cô bắt đầu giật tóc gáy. Thấy vẻ mặt hoảng hốt của các công nhân, Viên Linh thì dài, cười gì gì nói bình thường. "Mình đi ra ngoài trước đi!"

Các công nhân đi thẳng nhìn nhau rồi lặng lẽ thu dọn, lặng lẽ rời khỏi phòng họp. Lúc đi ngang qua bà Viên Linh, tất cả đều ngừng lại nhìn cô, thậm chí không dám chào hỏi bà.

"M , sao mình lại nghe?"

Viên Linh gửi không biết xảy ra chuyện gì, nhưng không có tác động gì về bà Viên Linh. Bà nhanh chóng đi lên tầng. Giọng nói của hai mẹ con ánh sáng màu xanh lạnh lạnh trên màn hình chiếu vào, khi nhìn không khí càng thêm căng thẳng.

"Nếu hôm nay không phải tôi bắt mẹ làm việc về nhà, không phải tôi tình cờ nhìn thấy đi Linh gửi quy định của khu vực phòng, liệu có phải cái này tôi cũng không biết con gái tôi đã kết hôn?"

Viên Linh không biết phải nói gì.

“Cô nóng vội quá, hôn nhân và việc cưới, sao cô có thể...?”

Viêm Linh mỉm cười oán trách nhìn người đàn ông trước mặt. Cô im lặng lắng nghe rồi trả lời nghiêm túc: “Mẹ, con đã suy nghĩ kỹ rồi. Hiện nay, tất cả các bạn trẻ, mọi người đều khuyên nên đi tìm một người bạn đời ở Úc Nam còn gì?”

Nghe Viêm Linh nói vậy, bà Viêm càng tức giận: “Tôi khuyên con đi tìm bạn đời vì con có năng lực làm việc, vì con có thể kiếm tiền cho bố mẹ. Nghe nói hiện nay, kinh tế khó khăn, L. Chinh mới là người thích hợp với cô nhất. L. Chinh mới có thể giúp cô ổn định cuộc sống.”

Viêm Linh suốt nửa ngày không tìm được gì để nói.

Cô vẫn giữ thái độ lạnh lùng với bà Viêm: “Nếu con lấy L. Chinh, con có thể trở thành thành viên trong gia đình, làm việc cho công ty của bố mẹ. Hiện nay, theo số liệu thì con và L. Chinh, anh ta không hề kém cạnh công ty của bố mẹ. Bố mẹ yên tâm. Mẹ cho rằng anh ta sợ con mà quan tâm đến bố mẹ sao? Hiện nay, chắc hẳn người con gái bạn L. Minh cũng đã tuyên bố yêu con trước tiên rồi vì con đâu cần ông ta là không cần thiếp và hạnh phúc công việc của anh ta.”

Bà Viêm cau mày nhìn người con gái, dường như bà cũng nghe lời này.

Viêm Linh càng chắc chắn cô có thể thuyết phục mẹ. Cô không cho bà Viêm thời gian suy nghĩ, liền nói tiếp: “Nếu con chọn một người con gái khác, bố mẹ sẽ phải lo lắng cho con một khoản tiền lớn tiêu xài, L. Chinh sẽ là sự lựa chọn tốt nhất của con. Nghe thì con chọn là bố mẹ. Con cần vững vàng quyết, chớ không phải gì mà con, chắc chắn là một người phụ nữ sau một người đàn ông và tất cả những phúc của mình vào tay người đàn ông đó.”

Bà Viêm thận trọng, nhưng cuối cùng cũng gật đầu trong lòng bà bối rối bày tỏ cách tàn nhẫn.

Tất cả những phúc vào tay người đàn ông đó... đây có lẽ là điều mà mẹ con đang nghĩ trong cuộc hôn nhân kéo dài gần ba mươi năm của bà.

Đáng vẻ lắm mẹ của bà Viêm thôi. Nhưng mẹ Viêm Linh không đành lòng. Cuối cùng, cô không thể chấp nhận điều này. Cô đứng lì vài giây rồi chuyển sang vẻ lạnh lùng như hàng hải: “Mẹ, con biết gì về công việc của bố mẹ. Kinh tế khó khăn với người bạn đời ở Úc Nam, con có thể nhận được sự phân bổ công việc cho con. Thêm vào đó, người bạn đời ở Úc Nam cũng là các thành viên trong gia đình quản trị các công ty, chắc hẳn bố mẹ sẽ ủng hộ con, sớm muộn gì con cũng sẽ thành công nhân của công ty này.”

Một lúc lâu sau, bà Viêm vẫn không thể thuyết phục được người con gái. Ánh sáng màu xanh tím mờ mờ không ngừng chiếu xuống người mẹ già, người con gái xinh đẹp do bị tác động, chắc hẳn nên hiểu như không xuất hiện nữa. Cuối cùng, bà cũng lắng nghe lời bình tĩnh, nói ra lời và lắng nghe hoàn toàn bị câm.

Có lẽ đây mới là sự thật. “Viêm Linh, coi hôn nhân là một lá bài, cô sẽ sống rất tốt. Bạn gái, sớm muộn gì cô lấy L. Chinh là vì con

có một ngày nào đó cô mu n r i kh i T th , bên L Chinh, cô s có m t cu c s ng yên n.”

Viêm L ng tr m m c.

M cô nói, cô coi cu c hôn nhân này nh m t lá bài nh ng Viêm L ng bi t, ây không n gi n là m t lá bài, b i ít nh t gi a cô và T ng Úc Nam còn có tình c m.

Ngh n ây, cu i cùng Viêm L ng c ng có th th n nhiên i di n v i s lo l ng c a m , c t gi ng c ng quy t: “Con c n thành công, ch không ph i s yên n.”

Ngoài c a phòng h i ngh , T ng Úc Nam nh ch mép c i l nh lòng. Sau ó, anh không ng thêm dù ch m t giây, l p t c quay u i th ng.

B c chân m nh m c a ng i àn ông lúc này toát lên m t s l nh lòng ch a t ng th y.

Sau khi ti n bà Viêm v , Viêm L ng b o tr lý g i i n cho các ng nghi p n phòng h i ngh , ti p t c cu c h p d dang.

M t g n m t ti ng tranh lu n sôi n i, nhóm c a Viêm L ng cu i cùng quy t nh s d ng ph ng án thi t k th ba. Khi nào có hàng m u, s n ph m m i c a Nhã Nhan là đ c m ph m Th o b n t p có th chính th c i vào s n xu t. Ho t ng tuyên truy n, qu ng cáo c ng s c kh i ng trong th i gian t i.

Ngoài cu c h p này, hôm nay Viêm L ng không có b t c công vi c nào khác. Cô ngh làm s m, c m t gi y ng ký k t hôn n v n phòng lu t s . Ng i ón tí p cô v n là lu t s Cao.

Lu t s Cao l i m t l n n a có cái nhìn khác v Viêm L ng, nh ng l n này không ph i khâm ph c, mà ông ta c m th y cô có chút nông cu ng.

Sáng s m ngày mai, c ph n s chính th c chuy n sang tên c a Viêm L ng. Cu i cùng cô c ng có th trút b t ng á è n ng trong lòng. Cô thông th lái xe r i kh i v n phòng lu t. Sau khi ng ký k t hôn vào u gi chi u hôm nay, cô và T ng Úc Nam ã h n tr c, c hai cùng ngh làm s m. V ch ng m i c i, cho dù không i du l ch hay h ng tu n tr ng m t thì c ng không th tr i qua êm u tiên công ty.

Lái xe n n a ng, i n tho i c a Viêm L ng ch t chuông.

Viêm L ng h i ngây ng i khi nhìn th y cái tên “Th ký L u” hi n trên màn hình. Tuy s này t ng là s i n tho i c a th ký L u nh ng ây là s i n tho i làm vi c, hi n do th ký m i c a T T n Phu s d ng.

B i l n tr c giúp m Viêm L ng tri u t p i h i c ông b t th ng, th ký L u ã b ép v h u tr c th i h n. M c dù bà là th ký riêng c a T T n Phu nhi u n m nh ng T T n Phu v n ang gi n d , không h n tình x a ngh a c .

Viêm Lãng nhìn không nghe máy nhúng nhính th nào, cô bắt tai nghe. Ở kia truy nếm mọt gì nhúng nói xa l: “Viêm ti u th !”

“Chào ch !”

“B cô v a nh n c i n tho i t l u t s ...”

Viêm Lãng không có tâm trng nghe ti p, l p t c c t ngang: “N u b tôi mu n phát bi u quan i m v cu c hôn nhân c a tôi, v y xin ch hãy giúp tôi chuy n l i n ông y, ây là vì c riêng c a tôi, không c n ông y b n tâm. N u ông y v n v ng v n s c ph n c a ông ngo i tôi thì tôi ch có th nói, không có ông ngo i tôi, s không có T th ngày hôm nay. Ông ngo i tôi không cho phép công ty r i vào tay m t a con hoang.”

u máy bên kia, cô th ký m i nh m ch c ngh n gi ng tr c thái kiên quy t c a Viêm Lãng. Không bi t cô ta a i n tho i cho T T n Phu lúc nào. Viêm Lãng v a lái xe v a nghe b cô n t n : “T Thanh là ch gái cô, t i sao h m mi ng cô l i g i ch gái là con hoang này, con hoang n ?”

Viêm Lãng không tr l i, ti p t c lái xe v i v m t vô c m, lòng không h d y sóng. Th y Viêm Lãng im l ng, T T n Phu vô cùng t c gi n. “T T n Phu tôi sao có th sinh ra m t a con gái m t d y, c ác, tàn nh n nh cô!”

Viêm Lãng c i nh tr i cúp i n tho i, không cho T T n Phu c h i nói ti p.

Còn ch a tháo tai nghe, i n tho i c a cô l i chuông. Xem ra T T n Phu v n ch a ch i m ng , Viêm Lãng n nút t t máy.

Th c ra Viêm Lãng còn ang do d , nên hay không nên làm m t vi c nào ó. Hôm nay b b cô m ng là tàn nh n, c ác, cô quy t nh s làm chuy n c ác m t l n.

Cô g i i n tho i cho tr lý, d n dò: “Anh hãy nh n tin cho các t báo l n, nói thiên kim ti u th c a T th T T Thanh có m i quan h m ám v i Giang Th Quân c a t p oàn L B c, k thù không i tr i chung v i T th . T T Thanh b t ch p th đi n c a gia t c, vì l i ích riêng mà câu k t v i Giang Th Quân. Hành vi c a cô ta khi n các lãnh o c p cao c a T th vô cùng t c gi n, l n l t yêu c u T T n Phu tr ng ph t con gái yêu...”

Tr lý nói v nghi ho c: “Giám c Viêm, ây là...”

“C làm theo l i tôi nói.”

Viêm Lãng nói xong li n cúp máy, t t ngu n. Th gi i xung quanh cô cu i cùng c ng tr l i yên t nh. C n “gió tanh m a máu” c a ngày mai thì ngày mai tính ti p. Lúc Viêm Lãng v n nhà, v n ch a t i sáu gi chi u. Vì t t di ng, cô dùng máy bàn g i cho T ng Úc Nam.

i n tho i riêng c a anh nhanh chóng c k t n i nh ng ng i nghe máy l i là th ký Lý.

“ ang h p?” Viêm Lãng ng c nhiên h i l i.

“Vâng !” Thôn ký Lý trở lại.

“Chàng phải anh yêu hay bạn làm vì hôm nay rồi sao?”

“Thật ngại quá! Viêm... Tôi nghĩ phu nhân, cuộc họp này rất quan trọng. Tôi nghĩ giám đốc không thể vắng mặt.”

Đi về Viêm Linh, danh xưng “Tôi nghĩ phu nhân” rất xa lạ nghe nghe cảm thấy tởm tái. Viêm Linh mỉm cười, ngắm nghía rồi lên tiếng: “Vợ anh hãy chuyển lịch của tôi sang anh yêu, bạn anh yêu họp xong thì về thăm nhà. Hôm nay không ra ngoài nữa, tôi sẽ chờ bạn bắt đầu.”

“...!”

Sau khi cúp máy, Viêm Linh mỉm cười phát hiện cô vẫn buốt miệng khoác lác. Ích thân xuống bếp? Cô tuy thì không phải mẹ nàng này.

Trong nhà cửa hai người lúc nào cũng bận rộn vì công việc, tất nhiên trong không. Viêm Linh đành phải mặc áo khoác, đi siêu thị gần đó mua đồ ăn.

Vào siêu thị hàng xóm vòng siêu thị mua đồ ăn trên đường, Viêm Linh mua không ít nguyên liệu nấu nướng. Nhìn giá hàng rau củ, cô có cảm giác rất thán phục.

Khi vào bếp. Viêm Linh mỉm cười bắt đầu. Bởi cô quá lóng ngóng, vụng vụng. Món bún thịt rán cháy đen, phải bỏ vào thùng rác. Cá rán nát bươm, cũng phải bỏ vào thùng rác... Viêm Linh quay lưng chong chóng, bắt đầu nấu mì, thì mì chỉ còn chút nhấc lên làm việc. Bớt không còn số nữa, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã là tám giờ tối. Vợ mà cô mới nấu xong món mì trộn xào cà chua.

Nhìn bàn ăn trống không, liền nhìn xuống chiếc thùng rác gần bếp bên cạnh, Viêm Linh bắt đầu phi con dao xuống cái thùng. Cô ôm trán, nghĩ đến chuyện bắt đầu một lúc. Cuối cùng cô thở dài, quyết định bỏ cuộc, quay về phòng khách, gọi điện thoại báo nhà hàng mang đồ ăn.

Nếu nghĩ sau, trên bàn ăn thức ăn ngon lành. Sau khi tiễn nhân viên nhà hàng, Viêm Linh quay lại ngắm nghía bàn ăn. Cô khoanh tay trước ngực, nhìn ngắm hài lòng rồi nhìn đồng hồ đeo tay, sắp tới chín giờ tối...

Tên Úc Nam có lẽ đã kích thích cuộc họp.

Viêm Linh ngắm nhìn xuống sofa.

Chín giờ ...

Mười giờ ...

...

Tên của anh đánh thức Viêm Linh đứng gục gục trên sofa. Cô nhắm mắt nghĩ về anh từ phía cửa ra vào, cuối cùng Tên Úc Nam đã làm việc.

Mặt trời sáng. Thời gian hiện trên đồng hồ, số đếm Viêm Lăng rớt.

“Em còn chưa ăn cơm?” Tiếng Úc Nam từ căn phòng vọng ra.

Viêm Lăng trầm ngâm nhìn đồng hồ.

Tiếng Úc Nam vọng từ bên bàn ăn, nhìn mặt bàn thức ăn nguội ngắt. Sau đó, anh quay lại, ngồi xuống sofa, nhìn chiếc ghế trống. “Em ăn cơm chưa?”

Viêm Lăng nhíu mày. “Anh làm gì đấy?”

Anh nhìn bên phải. “Phật anh nhìn thấy thức ăn nguội lạnh kia có ăn không, Tiếng phu nhân?”

Đây là một kỷ niệm không tốt. Viêm Lăng nắm tay áo, lặng lẽ rời khỏi phòng. Anh nhìn về phía Tiếng Úc Nam, “Anh nhìn thấy gì trong vòng tay em?”

Không ngờ Viêm Lăng lại nghĩ xuýt mà anh tùy tiện nói ra, Tiếng Úc Nam chau mày nhìn cô, cười cùng anh chập chờn: “Tuần lễ!”

Đúng tuần lễ sau, một giây một phút cũng không kém, Viêm Lăng nhìn đồng hồ rồi đứng dậy đi tìm chìa khóa. Tiếng Úc Nam nhìn anh.

Nhìn anh vẻ mặt không có vẻ gì là thoải mái, anh thông thoáng dạ, cảm giác yên lòng, ý chí nhân nhút nhát không thể hiện sự tấn công. “Không ngờ tay nghề của bà xã lại khá như vậy!”

Nghẹn ngào vẻ mặt trong thùng rác, Viêm Lăng bắt đầu cảm thấy ngột ngạt. Cô còn đang cười, Tiếng Úc Nam mỉm cười: “Có thể ngang hàng với các nhà hàng khác...”

Nhìn cô Viêm Lăng bắt đầu cảm thấy. Tiếng Úc Nam đứng dậy, nhìn lại Viêm Lăng, ôm cô từ phía sau. Anh vuốt tóc cô về mặt bên, một cái gật đầu nhìn nét mặt cô.

Tiếng Úc Nam từ cảm lên vai Viêm Lăng, thò tay vào trong ngực cô. “Anh nhớ, bây giờ đừng nói chuyện cho em nữa.”

Sáng sớm hôm sau, khi Viêm Lăng tỉnh giấc, mặt trời đã lên cao, không thấy bóng dáng Tiếng Úc Nam. Anh đi tìm kiếm dấu vết của anh trên giường. “Ông xã em đi làm kiêu hãnh.”

Bắt đầu suy nghĩ, Viêm Lăng nhìn đồng hồ, sau đó tìm kiếm. Sau cuộc nói chuyện của Tiếng Úc Nam, Viêm Lăng suốt mấy hôm qua nên không ai có thể liên lạc với cô. Đồng hồ báo thức trên bàn cô cũng không có tiếng động. Hành vi này của anh cũng không nên nói là chu đáo hay không chu đáo?

Viêm Lăng nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt. Khi đứng dậy, cô bắt gặp khuôn mặt hờ hững, đôi môi đỏ mọng như một đóa hoa rực rỡ sắc màu của

người phụ nữ trong gia đình. Viên Lương mải mê công việc, quên mất hình ảnh của cô ân ái êm qua ra khỏi tâm trí. Về nhà ra khỏi phòng tắm, cô liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Trông thấy người.

Hôm qua, cô báo tin cho báo chí, có lẽ bây giờ trên các tờ báo lại xuất hiện tin tức liên quan đến T. Hôm nay sẽ là một ngày không an lành. Chắc hẳn người này báo cáo kết quả, Viên Lương nhanh chóng bật máy.

“Giám đốc Viên, không xong rồi!” Giọng nói hoảng hốt của trợ lý truyền tai Viên Lương. Tất nhiên cô có dự cảm lạnh.

“Nhã Nhan... xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Viên Lương hỏi người phụ nữ.

Người trợ lý trả lời cô, giọng nói run rẩy: “Có khách hàng... sau khi sử dụng kem dưỡng da của Nhã Nhan... bị dị ứng. Bị liên kết nhau với chúng ta. Sáng sớm hôm nay, có rất nhiều tờ báo lại đưa tin về việc này. Thưa anh, tôi sợ rằng công việc của tôi... giờ này vẫn còn trong tay Giám đốc.”

Tin dữ dội báo về công việc của cô khiến Viên Lương khi nào cô hóa đá ngay tức khắc.

Không biết đã mất bao lâu, cô nhìn thấy gương mặt trẻ trung bối rối, hoang mang của mình trên chiếc gương trước cửa phòng, Viên Lương mới giật mình bừng tỉnh.

Cô vội vàng thay quần áo, vội vã chạy vào vai váy thay quần áo, cô nhanh chóng thoát khỏi phòng, xem làm thế nào cô xử lý tình hình.

“Bộ phận PR liên hệ với người phụ trách của các tờ báo, cố gắng khăng khăng, không tin tức lan rộng. Hãy tìm cách nhanh chóng liên hệ với nhóm khách hàng khi cần, sắp xếp một cuộc họp khẩn cấp ngay lập tức. Chắc hẳn người phụ nữ này, một bao nhiêu tin tức không thành vấn đề.”

Viên Lương nhanh chóng thay bộ quần áo công sở, tiếp tục đi làm: “Hãy đi kiểm tra nguyên nhân của sự cố lần này, bao gồm lô hàng kem dưỡng da nào xảy ra vấn đề, khâu sản xuất nào bị lỗi... Hãy tìm hiểu nguyên nhân khi cần của khách hàng bị dị ứng sau khi sử dụng kem dưỡng da của chúng ta trong một tuần tới đây...”

Nói xong, bàn tay đang cài cúc áo của Viên Lương tất nhiên cũng rơi. Cô nhìn ra một chuyện.

Kem dưỡng da... Dị ứng... Khi cần thì...

Giữa một đêm mưa, T. Thanh chuyện này xảy ra với cô, Nhã Nhan cho một số sản phẩm khác, Nhã Nhan bày bán ở nhà máy và tình. Lúc đó có khi cần của khách hàng về nhà sản phẩm kém chất lượng, khi nào đó thì bị dị ứng... Hai sự việc này liệu có liên quan đến nhau?

Viêm Lãng không dám phán đoán nhủ, sự u ám rợn, không thể nào suy xét được. Cô cúp máy, cảm áo khoác và túi xách chực chờ ra khỏi nhà.

Cả nhà đóng sập sau lưng Viêm Lãng, trên hành lang chỉ có tiếng gót giày của cô nện xuống nền gạch, mỗi lúc một gấp, mỗi lúc một xa dần... Cô lái xe về nhà của công ty. Trên đường, cô nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ, người ta tụ tập, tất nhiên là cảnh sát, cô báo cáo tình hình, bên lề đường và gọi báo chí quay lại.

Tên Phó cũng gọi tên Viêm Lãng không nghe. Khi kết thúc cuộc gọi, đúng lúc tòa nhà TTT, Viêm Lãng liền gọi một chiếc taxi, bước lên xe vào thang máy.

Phát hiện đám phóng viên tập trung ở cửa tòa nhà, Viêm Lãng vội bước. Có phóng viên tinh mắt nhìn ra xe của cô, bên ngoài liền mang các thiết bị tác nghiệp chạy nhanh về phía cô. Các phóng viên khác thấy vậy cũng ào ào chạy tới, vây quanh xe của Viêm Lãng trong nháy mắt. Chiếc xe không thể tiến về phía trước, Viêm Lãng cũng không thể xuống xe. Các phóng viên cầm máy ảnh chụp lia lịa qua cửa kính ô tô. Mặc dù cách một lớp kính nhưng ánh đèn flash liên tục vẫn làm Viêm Lãng nhức mắt.

Lúc này, bên cửa tòa nhà mới chỉ yên. Xe của Viêm Lãng vẫn không thể vào trong. Thấy mọi người ngoài kia chỉ đám phóng viên một cách khó khăn, Viêm Lãng quyết định, tắt máy, xuống xe.

Chân cô còn chưa chạm đất, các phóng viên đã nhào tới. Giọng nói của họ vang lên như sấm bên tai.

“Viêm tiều, Nhã Nhan tự nhiên xảy ra sự cố về mặt công nghệ, liên quan gì đến trách nhiệm của công ty?”

“Nghe nói bên phía PR của TTT đã phong tỏa tin tức, đây là...”

“Viêm tiều, mối quan hệ giữa chị gái cô và Giang Thục Quân có đúng như tin đồn...”

“Về mối quan hệ giữa hai người và Giang Thục Quân, có thể là TTT Thanh sẽ loại bỏ những thông tin này?”

“Tôi vẫn chưa tin, chỉ hôm nay, chờ đợi TTT Phó sẽ đưa ra một cuộc họp báo. Tôi chắc chắn sẽ đưa tin về những sự kiện này, mặc dù có thể sẽ liên quan đến scandal của Nhã Nhan, hay vì muốn bác bỏ tin đồn về chị gái cô?”

“Viêm tiều, một người tin cho biết, họ đang quản lý của TTT sẽ phải tìm ra sự thật. Công ty của các công nhân cũng thay đổi. Tin này có phải là thật không?”

“Thật gian qua, TTT họ sinh ra vào sự phát triển của Nhã Nhan. Cùng một ngày mà bị kích động nên bị hai sự kiện nghiêm trọng, TTT đã có những án lệ gì quy định?”

ám phóng viên hỏi câu này rồi câu khác, đều là những vấn đề sặc sụa. Viên Lãng giẫm lên ngực cô, nhìn cô. Nhìn cô có bốp mồm, cô đi xuyên qua ám ngữ, cười cùng cười có thể vào bên trong tòa nhà T. Th.

Sau một hồi bao vây, xô đẩy, trông Viên Lãng thất thểu. Cô vuốt mái tóc, sặc sụa dài về phía thang máy.

Đúng lúc này, trợ lý chyng d, thì h n h n, báo cáo. “Sau khi nhận tin đ, các công l p t c n công ty. Bây giờ h ang v n phòng ch t ch h i ng qu n tr . B n h nói, nh t nh ch Ch t ch ích thân n ây, gi i thích v nh ng chuy n x y ra trong ngày hôm nay.

Viên Lãng v a s t ru t nhìn bên báo s t ng trên thang máy v a h i tr lý: “T ng giám c âu r i?”

“T ng giám c ang v n phòng ch t ch, v v tình th n các c ông.”

“Anh y có truy n t m nh l nh nào không?”

“M nh l nh c a T ng giám c c ng g n gi ng nh ng i u Giám c ã d n dò chúng tôi qua i n tho i. Ngoài ra, i Ch t ch n công ty, T ng giám c s rút lui, i làm vi c khác. Quan tr ng nh t là thuy t ph c các c ông không thu c h i ng qu n tr , khuyên b n h ng bán tháo c phi u c a T th .”

Ch nghe nh ng i u này, Viên Lãng c ng au u. T i qua cô còn ngh , i qua giai o n b n r n này, cô và T ng Úc Nam s t ch c t i c c i. Xem ra, ây là c mong xa v i.

M t ng i h i, m t ng i tr l i, thang máy nhanh chóng n n i. Viên Lãng v i vàng r i kh i thang máy, i th ng t i v n phòng c a cô. Tr lý v n t i p t c báo cáo: “Tôi ã làm theo yêu c u c a Giám c, s n th o m t thông cáo báo chí v scandal c a T T Thanh, g i cho các phóng viên chúng ta quen bi t. Nh ng tin t c ch a k p tác ng n công chúng thì l i xu t h i n s c d ng c a Nhã Nhan. Sau khi th tr ng ch ng khoán m c a vào bu i sáng hôm nay, c phi u c a chúng ta không ng ng r t giá...”

Viên Lãng không kìm c, th dài m t ti ng.

Ng m i ng m l i, c i này cô m i làm ng i c ác m t l n, không ng b báo ng nhanh nh v y. N u th i gian x y ra hai v Scandal không trùng h p, m i chuy n s khác...

“Tr c gi m c a ngày mai, n u hai v scandal, c bi t là s c d ng da không c gi i quy t đ t i m, giá c phi u ch c ch n s th m h i h n. n lúc ó, ch e các c ông không thu c h i ng qu n tr tình th n ho ng lo n, đ n n vi c bán tháo c phi u.”

Viên Lãng v a nói xong, tr lý h i ngay: “Giám c Viên, ch nh gi i quy t th nào?”

Viêm Lãng lúc này đây không phải là công việc thu nhập mà là công việc trách nhiệm. Vì công việc này của cô làm vào lúc này là xử lý êm xuôi vấn đề của Nhã Nhan.

Mặc dù Viêm Lãng đã đưa ra những kế hoạch phân công cho nhóm người tiêu dùng khi cần thiết và liên hệ, gặp gỡ riêng. Không chỉ có các nhà quản lý pháp, các chuyên gia quản lý chiến lược sản phẩm và công nghệ mà còn có các chuyên gia tư vấn phòng khách sạn, yêu cầu nhanh chóng giải quyết sự cố. Nhưng không, bản thân cô không nắm bắt, xử lý nghiêm túc theo quy định.

Báo chí đưa tin ngày càng rầm rộ. Chuyên gia TT Thanh Lâm đang đây chuyên sản xuất của Nhã Nhan gần một năm trước các công bố mới ra. Cùng lúc đó, Viêm Lãng nhận được báo cáo nguyên nhân xảy ra sự cố: “Mất sự tin tưởng do sự dè dặt hàng kém chất lượng từ gần một năm trước nên mới bùng nổ.”

“Lô hàng đó chúng ta đã thu hồi từ lâu, sao còn bây giờ bùng nổ còn bán trên thị trường?” Viêm Lãng nhíu mày.

“Chuyên gia này... chúng tôi vẫn chưa đưa ra được.”

“Tuyệt vời đưa ra cho tôi!”

Viêm Lãng suốt ngày đêm trong phòng nghe điện thoại, nhưng cô đã cố gắng nén rỉ máu.

Chợt nghĩ lại, Viêm Lãng đã nhận được tin, không ít nhà lý của Nhã Nhan đã sản phẩm khách hàng. Phần lớn người tiêu dùng của Viêm Lãng sau khi nghe tin này là gọi điện thoại cho giám đốc của Minh Bình Square.

Giám đốc của Minh Bình Square trả lời. Vòng vo mà thôi, ông ta chỉ có thể cho Viêm Lãng câu trả lời đơn giản: “Thật ra chúng tôi rất khó xử. Hay là thế này đi, Viêm Lãng thì hãy ích thân gọi điện thoại cho Luật sư nói chuyện. Nếu Luật sư nhận lời cô, chúng tôi nhất định sẽ làm theo.”

Viêm Lãng đã nhận được cùng. Cô không còn thời gian lựa chọn, tay này vẫn nắm điện thoại của giám đốc Minh Bình Square, tay kia đã bấm số điện thoại của Luật Chỉnh.

Đáng tiếc, người nhận điện thoại là thư ký của Luật Chỉnh. “Rất xin lỗi, Luật sư đang nghỉ phép nên không ngoài. Trong thời gian nghỉ, Luật sư không xử lý việc của công ty.”

Nghe thư ký nói vậy, lòng Viêm Lãng chùng xuống. Cô nhẩm nhẩm, ngẩng đầu vào thành phố, nhưng chưa một phút, trả lời lại giọng của cô. “Điện thoại của thư ký pháp luật, Giám đốc có nghe không?”

Viêm Lãng đành nhẩm nhẩm. “Hãy giúp tôi vượt qua vấn đề này!”

Đây là một trận chiến ác liệt nhưng Viêm Lãng thì chắc chắn không biết là ai. Bây giờ thì gian vô cùng gặp rút, cô chỉ duy nhất có thể làm lúc này là trả lời gọi điện thoại cho Luật Chỉnh đang ngoài.

Viêm Lăng bỗng mỉm cười, gật đầu nhìn thẳng chị. Chị nhìn thoáng qua hai chuông, đứng ở bên kia bàn máy. “A lô!”

Viêm Lăng thì phào nhồm nhồm khi nghe thấy giọng nói của L. Chính. Theo phản xạ, cô nghĩ rằng người, cũng nghĩ rằng tâm trạng tốt, sau đó mới lên tiếng: “L. Chính, là tôi, Viêm Lăng đây!”

“H?” Mặt người nói bỗng cười khúc khích pha lẫn chút vui mừng của L. Chính.

Viêm Lăng không có thời gian suy đoán phản ứng của anh, cất giọng kính cẩn, lễ phép: “Xin lỗi, làm phiền anh!”

Nghe Viêm Lăng nói vậy, L. Chính hơi ngỡ ngàng. Khi lên tiếng, anh đã lấy lý do gì để bình thường. Viêm Lăng có cảm giác anh lịch sự quá mức thì thầm: “Viêm Lăng tìm tôi vì công việc?”

Viêm Lăng hít một hơi thật sâu mới có dũng khí lên tiếng: “Chuyện là thế này...”

Sau khi kiểm tra sơ sơ, Viêm Lăng thở ra một hơi: “Tôi hy vọng L. Chính nắm bắt chúng ta hợp tác vui vẻ trong thời gian qua, tạm thời rút hết sản phẩm của Nhã Nhan khỏi thị trường hàng của Minh Hằng.”

L. Chính trầm ngâm hồi lâu. Mãi không thấy anh lên tiếng, Viêm Lăng nắm chặt điện thoại, đi đi lại lại quanh bàn làm việc, trong lòng vô cùng sốt ruột.

“Chuyện này...” L. Chính bỗng lên tiếng.

Qua giọng điệu của anh, Viêm Lăng có thể đoán tiếp theo sẽ là câu trả lời. Cô vội cất tiếng: “Tôi hứa sẽ quy tất cả Nhã Nhan trong thời gian nhanh nhất. Ba ngày, xin anh hãy cho tôi ba ngày. Ba ngày sau, nếu tôi không gọi lại, xin lúc đó anh bắt chúng tôi rút sản phẩm, tạm thời hủy bỏ hợp đồng, chúng tôi cảm ơn anh.”

“... thôi!” L. Chính trầm lặng thoáng. “Chỉ có ba ngày.”

Tạm thời gác chuyện tiêu thụ Minh Hằng, Viêm Lăng càng có cảm hứng thuyết phục các đối lý cấp trên.

Cô vội vã thúc giục chị nhìn thoáng qua chị. “Giám đốc Châu gọi tôi, chị có nghe không?”

Viêm Lăng mỉm cười xoa tay. Chị nhìn ra ngoài, cô gật đầu lý giải: “Các công nhân vẫn còn ở phòng chờ chờ?”

“Vâng, chờ chờ nhân viên.”

Viêm Lăng lặp lại một lần nữa, chị nghĩ rằng phòng chờ chờ nhân viên.

Bên ngoài phòng chờ chờ không một bóng người. Cô nhân viên tân cũng không ngồi bàn làm việc. Viêm Lăng nghĩ rằng phòng chờ chờ mà không gặp bất cứ nhân viên nào. Cô không gõ cửa mà cứ luôn cửa vào.

Cánh cửa vẫn đóng, Viêm Lãng nghe thấy tiếng cửa mở: “Cách duy nhất bây giờ là có người ra chịu toàn bộ trách nhiệm...”

Người khác hỏi: “Ai chịu trách nhiệm lần này vậy chị?”

T T n Phu nghĩ về trí tuệ của cau mày.

Hai cô ông cất giọng nghiêm: “Viêm Lãng?”

Lúc này Viêm Lãng mới sững sờ vào trong. Vả lại cô vẫn nói: “Các chú, các bác chắc cũng đã nhận được tin, lô hàng Nhã Nhan xảy ra sự cố liên quan đến chị gái cháu?”

Quan sát phản ứng của họ, Viêm Lãng biết, những người có mặt đây đã biết chuyện.

T T n Phu tự nhiên lên tiếng: “Viêm Lãng, cô ra ngoài trước đi!”

Viêm Lãng coi như không nghe thấy. “Chú Trăn nói đúng. Bây giờ muộn hơn nữa, không kịp vì càng ngày càng xấu đi, chúng ta phải hành động nhanh gọn, dứt khoát. Nếu không chịu trách nhiệm, cháu có mặt người viên, các chú, các bác thì xem có thích hợp không.”

T T n Phu dường như đoán ra ý của Viêm Lãng, phẫn nộ đứng dậy, ch tay về phía cô. “Viêm Lãng, cô đừng nói bậy bạ. Mau rút đi cho tôi!”

Cút đi...

T T n này đúng là khó nghe!

Viêm Lãng nhún mày nhìn cô chua xót, sau đó cô tiếp tục lên tiếng: “Người này là... T T n Thanh.”

T T n cưỡi ngựa, ngoài T T n Phu, biết ông ta sắp đoán ra Viêm Lãng nói như vậy. Ông tiếp tục quay lại, giọng lên vì cô thốt ra những câu như: “Giống vậy này!”, rồi tiếp tục ch vào mặt Viêm Lãng: “Lỗi nó ra ngoài cho tôi!”

Lúc này T T n Phu thức tỉnh, cảm thấy ông ta tái mét. Cô thốt ra những lời bình tĩnh của ông tái phát, lâm vào thế khó xử, không biết nên đi hay ở lại T T n Phu.

Thấy thế kỷ do đó, T T n Phu tiếp tục quát mắng: “Cô cũng muốn to phẫn phải không?”

Cô thốt ra những lời, vì vàng cảm thấy giống vậy. Đúng lúc này, T T n Phu đứng lên nhìn thấy khó khăn, lơ đãng, ngã xuống ghế.

Cô thốt ra những lời, vì vàng buông lỏng tay T T n Phu. T T n Phu tiếp tục, khó khăn nằm trên ghế, cô thốt ra những lời, giúp ông bình tĩnh lại.

T T n Viêm Lãng không qua cơn này. Tim cô thốt ra, những may mắn là ngay sau đó, cảm thấy T T n Phu không còn khó khăn nữa. Mọi chuyện

có vợ r ty u t nh ng ông v n còn s c sai khi n th ký: “Còn không mau i g i b o v !”

Nghe T T n Phu ra l nh, trong lòng Viêm L ng c m th y r t mâu thu n. M t m t, cô th phào nh nhõm, m t khác, cô mi t th b n thân t nhiên lo l ng cho ông. Th y cô th ký t n ng n c m di d ng, Viêm L ng b ng b ng t nh, nói v i th ký: “Mau i l y thu c cho Ch t ch!”

T T n Phu li n ra l nh: “ i g i b o...”

Ti ng nói y u t c a T T n Phu nhanh chóng b Viêm L ng c t ngang: “N u Ch t ch có m nh h gì, ch s ph i i m t v i t ng lai th t nghi p, th m chí là ph i h u tòa!”

Cô th ký b thái nghiêm túc c a Viêm L ng d a s ch t khi p, v i vàng r i kh i phòng ch t ch.

Cô th ký v a i khu t, Viêm L ng li n nói: “N u các chú, các bác t m th i ch a ngh ra cách gi i quy t h p lý h n, v y thì hãy gi tay bi u quy t, quy t nh xem có c n T T Thanh xu t u l di n gánh toàn b trách nhi m hay không.”

Ch ng ki n c nh t ng v a r i, s c m t nh ng c ông ây u tái nh t. T T n Phu lúc này tuy s c kh e không t t, nói c ng khó kh n nh ng s uy nghiêm v n còn nguyên v n, các c ông không dám tr m t v i ông.

Dù không dám tr m t, h v n lên ti ng bày t s b t mẫn c a mình: “Lão T ! Nói th t, chúng tôi vô cùng th t v ng v T Thanh.”

Chú Tr n, v c ông l n t tr c n nay luôn ng v phía m Viêm L ng, không b l c h i lên ti ng: “Tôi t m th i không bàn t i quan h gi a T Thanh và Giang Th Quân. Ch tính riêng nh ng vi c con bé làm v i Nhã Nhan tr c kia, tôi th y không th a áng chút nào. N u không ph i s vi c l n này b v l , có l c i này chúng tôi s ch ng bi t s th t. Th m chí, chúng tôi còn nh giao c t ng lai c a công ty vào tay con bé.”

M t c ông khác không kìm c ti ng th dài. “Lão T , ông nôn nóng mu n b o v con gái, chúng tôi có th thông c m, nh ng... c n ph i cho T Thanh m t bài h c.”

T T n Phu hoàn toàn im l ng. Ông o m t m t l t qua các c ông, nhanh chóng tính toán, cu i cùng lên ti ng: “ c thôi, Viêm L ng ã xu t cách này, tôi s làm theo ý con bé. Bây gi chúng ta cùng gi tay bi u quy t.”

M t n m tr l i ây, T T n Phu liên t c ph i n m vi n, h u nh không can thi p vào nh ng cu c u á gi a nh ng bè phái trong n i b lãnh o c p cao, nh ng i u ó không có ngh a ông không n m c tình hình. Nh ng c ông nào ng v phía ông, c ông nào lén lút giúp m con Viêm L ng... ông u bi t rõ.

T T n Phu h l nh, m i ng i nhanh chóng gi tay bi u quy t. K t qu úng nh T T n Phu d oán: m t n a tán thành và m t n a ph n i.

Theo thông l , s phi u tán thành ph i quá bán, ngh quy t m i c thông qua. Vào giây phút này, ánh m t c a T T n Phu h ng v Viêm L ng không gi ng nh ang nhìn con gái, mà nh nhìn m t i th th t b i trong tay ông.

úng lúc ó, c nh c a phòng ch t ch m toang, th ký c a T T n Phu không ch mang thu c, mà còn d n theo b n ng i b o v ti n l i g n Viêm L ng.

Viêm L ng c m th y i n tho i trong tay cô kh rung, m t tin nh n v a c g i t i. Cô cúi u c tin nh n, r i l i ng ng lên nhìn b n ng i b o v cao l n.

B n h c ng ép cô ra ngoài là m t vi c d dàng nh tr bàn tay, nh ng g ng m t Viêm L ng không h xu thi n m t tia s s t, c ng không ph n n , ng c l i, v m t cô n gi u m t s ng o ngh . Viêm L ng m m c i v i T T n Phu. giây phút sau ó, cô l y l i v m t l nh lũng, ng th i ng i xu ng v trí i di n v i m t c ông v a r i không gi tay, bình t nh nói v i ông ta: “Chú Liêu, ch c chú không bi t, hôm qua cháu v a gi i ông s c ph n c a T th mà ông ngo i l i cho cháu. M cháu c ng v a chuy n giao toàn b s c phi u c a bà cho cháu. Bây gi , c ph n do cháu s h u ã v t qua chú, c ng có ngh a là...” Viêm L ng c ý d ng l i, o m t m t vòng quanh c n phòng, cu i cùng m i quay l i nhìn Liêu ng s : “V trí c a chú trong h i ng qu n tr ã t ng b i b .”

Viêm L ng v a d t l i, v m t các c ông l p t c thay i. Trong s ó, t h i nh t là Liêu ng s , ng i v a nh n c tin d và T T n Phu, ng i v a m i u ng thu c.

Viêm L ng quay m t v phía b cô nh ng ánh m t cô d ng l i không n m t giây. Sau ó, cô n n c i tao nhã và b sung m t câu: “Quy t nh c a cháu là...”

Viêm L ng v a nói v a t t n gi tay.

K t qu bi u quy t thay i trong nháy m t. Vi c T T Thanh ph i ng ra nh n trách nhi m ã c quy t nh. T T n Phu r i vào tr ng thái hoàn toàn tr m m c. Viêm L ng, ng i v a xoay chuy n c c di n, nh nhàng i n bên c nh ông, bày ra v áng t i c. “B , con ã cho ng i g i ch gái con n ây. B hãy ích thân nói cho ch y bi t k t qu bi u quy t c a cu c h p i h i c ông b t th ng ngày hôm nay.”

T T n Phu v n ng i b t ng, ông ta ng ng u nhìn Viêm L ng, ánh m t n ch a m t tia c m h n. “T t c nh ng trò này là do cô s p t ph i không?”

Viêm L ng ngâ ng i.

T T n Phu l c u nh không th tin n i. Vài giây sau, ông t nhiên ng ng lên, khóe mi ng xu t hi n n c i m a mai. “Cô không h danh là con gái T T n Phu, cô ch i trò gian th ng này còn gi i h n tôi, tàn nh n h n tôi...”

T “t t c ” T T n Phu v a nói... là ch hành vi thao túng c ph n c a cô, hai v scandal b ti t l vào bu i sáng hôm nay và c chuy n cô ang “b c vua thoái v ”?

Viêm L ng nhanh chóng l y l i tinh th n. Vào giây phút T T n Phu nghi ng ch t v n c a cô, tia m áp c a tình thân cu i cùng trong lòng cô ã hoàn toàn tan bi n. Cô m m c i v i T T n Phu, cô không lên ti ng th a nh n hay ph nh n. Sau ó, cô t di ng n tr c m t T T n Phu, không nói l i nào, quay ng i r i kh i phòng ch t ch.

T T n Phu cúi xu ng nhìn i n tho i c a Viêm L ng. M t ng i lão luy n trong ch n th ng tr ng nh ông, không ng b con gái ch i m t v au n m c tay y m hôi l nh. Khi T T n Phu c n i dung tin nh n, h i l nh t lòng bàn tay th m th u qua huy t m ch, xuyên th ng vào tim.

Màn hình i n tho i hi n th tin nh n m Viêm L ng v a g i n: “ ã hoàn t t th t c chuy n giao c ph n, cô c làm m nh tay i!”

Làm m nh tay i... M nh tay h y di t m i th c a a con hoang mà b cô yêu quý.

Viêm L ng r i kh i v n phòng ch t ch, mang theo khí th b ng b ng c a ng i giành th ng l i. Cô i th ng t i thang máy, xuyên qua hành lang, cu i cùng v phòng làm vi c c a mình.

Xung quanh không m t bóng ng i, Viêm L ng không c n ti p t c ng y trang. C a v a khép l i, hai chân m m nh n, cô b t giác t a vào cánh c a. Cô không bi t c m giác c a cô lúc này là gì. Cô ã thành công nh ng t i sao trái tim tr ng r ng? M t s tr ng tr i ch a t ng th y...

Viêm L ng i n bàn làm vi c, nh c i n tho i, b m v i m t dẫy s , gi ng nh ây là ng n c c u m ng cô v a t m c. Vào giây phút này, cô c n có ng i chia s , chia s ni m vui, chia s c m giác b t l c cùng cô.

i n tho i ba h i chuông i ph ng b t máy.

Viêm L ng ã không kìm nén c reo lên: “T ng Úc Nam!”

u máy bên kia im l ng. Vài giây sau m i vang lên m t gi ng nói: “T ng giám c... ang bàn công chuy n v i c ông L i Chính Niên.”

Gi ng nói th ký Lý nh m t gáo n c l nh gi i xu ng u Viêm L ng, khi n cô ng i.

Trong tình hình nguy c p nh hi n nay, n nh giá c phi u c a T th , ng n c n các c ông bán tháo c phi u m t cách ác ý, ng i n m trong tay t ng i nhi u c phi u nh L i Chính Niên ng nhiên tr thành i t ng T ng Úc Nam g p g u tiên.

Viêm Lãng nhún mày, cố gắng cố gắng gì đó khách sáo: “Vâng xin hãy chuyển lời đến Tổng giám đốc, báo anh ấy sau khi xong việc thì ghé thăm cho tôi.”

“Vâng !”

Viêm Lãng cúp điện thoại. Không ai nghe gì đó nói từ mồm, có tác động an thần của Tổng giám đốc Úc Nam, cô không khiếm nhã thốt ra những lời bí mật, anh cố gắng ngăn lại vì cô. Nghĩ đến đây, trái tim cô không còn trống rỗng sáng sủa như lúc trước.

Viêm Lãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Không gian bên ngoài mờ mịt, u ám, dường như nó sẽ kéo dài suốt mùa đông.

Cùng đi tìm bầu trời u ám.

Trên hành lang ngoài phòng làm việc của Lê Chính Niệm.

Thư ký Lý Tiểu Tiểu quay về phòng. Vừa đi ra phòng, anh ta nghe thấy gì đó nói chuyện của Lê Chính Niệm: “Tổng giám đốc yên tâm! Tôi rất có lòng tin vào Chức vụ Tổng và Tổng giám đốc. Tôi sẽ không bị ảnh hưởng bởi scandal ngày hôm nay mà bán tháo cổ phiếu.”

Áp lực câu nói của Lê Chính Niệm là tiếng còi trống, mồm. Tiếng còi nhanh chóng bị nếm, thay thế bằng mồm gì đó nói từ mồm, có sự thuyết phục: “Lê giám đốc, chức anh hiện như vậy rồi. Hôm nay tôi ích thân này, vì mồm ích... khuyên anh bán hết số cổ phiếu của Tổng trong tay anh.”